

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. D.**, bývajúceho v H., proti žalovaným 1/ **I. V.**, naposledy bývajúcemu v S., zastúpenému opatrovníkom J. M., vyšším súdnym úradníkom Krajského súdu v Prešove, 2/ **V.**, bývajúcemu v H. zastúpenému J. A., advokátom so sídlom v H., **o zaplatenie 3 000 USD s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 9 C 203/2003, na dovolanie žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. októbra 2007 sp. zn. 12 Co 55/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Humenné rozsudkom zo 6. decembra 2005 č.k. 9 C 203/2003-42 rozhodol tak, že žalovaných 1/, 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť v lehote 3 dní žalobcovi 3 000 USD s 2 % mesačným úrokom od 1. júla 2000 do zaplatenia a nahradiť mu v tej istej lehote 7 108 Sk trov konania. Pri rozhodovaní vychádzal z toho, že účastníci uzavreli 1. júla 2000 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca požičal žalovaným 7 700 USD, ktoré sa žalovaní zaviazali vrátiť do 31. decembra 2000 spolu s 2 % mesačným úrokom od 1. júla 2000 do zaplatenia. Vo februári a v máji 2002 vrátil žalovaný 1/ žalobcovi spolu 4 700 USD. Keďže žalovaní si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o pôžičke nespĺnili v dohodnutej lehote, súd prvého stupňa s poukazom na § 657 a § 658 Občianskeho zákonníka žalobe vyhovel. Výrok o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaného 2/ rozsudkom z 27. apríla 2006 sp. zn. 7 Co 27/2006 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že žalobu voči žalovanému 2/ zamietol a vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným 2/

rozhodol tak, že žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznal. Na odôvodnenie zmeňujúceho rozhodnutia uviedol, že žalovaného 2/ ako devízového tuzemca nemožno zaviazať na plnenie v cudzej mene, keďže tento nemá zriadený účet v cudzej mene. Pre nesplnenie podmienok na vydanie rozsudku v cudzej mene v zmysle § 155 ods. 2 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu voči žalovanému 2/ zamietol.

Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 26. apríla 2007 sp. zn. 3 Cdo 23/2007 rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. apríla 2006 sp. zn. 7 Co 27/2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V preskúmvanej veci dovolací súd z obsahu spisu zistil, že konanie pred odvolacím súdom trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Predmetom konania bol spoločný dlh žalovaných 1/ a 2/ z titulu nesplatenej pôžičky poskytnutej žalobcom podľa zmluvy o pôžičke obom žalovaným, preto v tomto konaní mali postavenie nerozlučných spoločníkov (§ 91 ods. 2 O.s.p.). Vzhľadom na takéto procesné spoločenstvo žalovaných odvolanie žalovaného 2/ bolo účinné aj pre žalovaného 1/ a povinnosťou odvolacieho súdu bolo preskúmať celý odvolaním napadnutý rozsudok aj vo vzťahu k žalovanému 1/.

V ďalšom konaní Krajský súd v Prešove rozsudkom z 3. októbra 2007 sp. zn. 12 Co 55/2007 rozsudok súdu prvého stupňa „zmenil tak, že žalovaní v rade 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 71 907 Sk spolu s 2 % mesačným úrokom od 1.7.2000 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku“. Potvrdil výrok rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania a žalovaných 1/, 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 32 324 Sk trov odvolacieho konania. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a zdôraznil, že žalovaný 2/ v konaní nespochybňoval pravosť jeho podpisu na zmluve o pôžičke, popieral len jej vedomé podpísanie, avšak hodnoverným spôsobom nevyvrátil, že by zmluvu o pôžičke nepodpísal. Odvolací súd bol zhodného názoru ako súd prvého stupňa, že zmluva o pôžičke bola uzavretá medzi účastníkmi v súlade s § 657 Občianskeho zákonníka a keďže žalovaní záväzok z pôžičky nespĺnili riadne a včas, sú povinní vrátiť žalobcovi nesplatenú časť pôžičky vo výške 3 000 USD spolu s dohodnutými úrokmi (§ 657 Občianskeho zákonníka v spojení s § 559 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Dospel k názoru, že „odvolaniu nie je možné vyhovieť“ a napadnutý rozsudok zmenil v dôsledku toho, že nie je možné žalovaným uložiť povinnosť platenia dlhu v cudzej mene ale v slovenských korunách, nakoľko žalovaní nie sú devízovými

tuzemcami a nemajú účet v cudzej mene (§ 155 ods. 2 O.s.p.). Výrok rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov prvostupňového konania považoval za vecne správny, a preto ho potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol žalovaný 2/ dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 238 ods. 1 O.s.p. Na jeho odôvodnenie uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu nepovažuje za vecne správny, trval na tom, že od žalobcu si žiadne peniaze nepožičal, k reálnemu odovzdaniu peňazí voči nemu nedošlo, z ktorého dôvodu nemohlo dôjsť k vzniku zmluvy o pôžičke. Naďalej zotrval na tom, že o predmetnej zmluve o pôžičke nemal vedomosť, podľa neho bol na zmluvu iba „pripísaný“ a bez vedomosti ju zrejme s inými dokladmi, medzi ktorými bola táto zmluva podstrčená, podpísal. Vyčítal súdom postup pri vykonávaní dôkazov listinami, keď neskúmali hodnovernosť písomných dokladov, vrátane predmetnej zmluvy o pôžičke, predložených žalobcom porovnaním s ich originálmi. Za protiprávne a zmätočné považoval aj rozhodnutie odvolacieho súdu o priznaní 2 % mesačného úroku ako i rozhodnutie o trovách konania. Ďalej uviedol, že už počas konania na súde prvého stupňa nadobudol dojem, že konanie sa voči nemu „nevedie férovo“ a tento dojem u neho pretrval aj počas odvolacieho konania. Žiadal preto zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaného 2/ písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci musel preto dovolací súd v rámci posúdenia prípustnosti dovolania žalovaného 2/ z hľadiska § 236 a nasl. O.s.p. najskôr vyriešiť otázku, či rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska vecného zmeňujúci.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Prípustnosť dovolania proti takémuto zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba sudy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštituujúci alebo deklarujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdili odlišne). Významné nie je ani to, či výroky rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú odlišne naformulované – aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok. V danom prípade rozsudkom súdu prvého stupňa boli žalovaní 1/, 2/ zaviazaní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi 3 000 USD s 2 % mesačným úrokom od 1. júla 2000 do zaplatenia, rozsudkom odvolacieho súdu boli zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 71 907 Sk s 2 % mesačným úrokom od 1. júla 2000 do zaplatenia. „Rozdielnosť“ týchto rozsudkov je dôsledkom len nesplnenia podmienok v zmysle § 155 ods. 2 O.s.p. pre priznanie plnenia v peniazoch v cudzej mene, a vyjadrením toho istého priznaného plnenia v prepočte cudzej meny (3 000 USD) na menu Slovenskej republiky v kurze platnom ku dňu rozhodovania (71 907 Sk). V žiadnom prípade to neznamená, že by odvolací súd upravil práva a povinnosti účastníkov konania inak, než súd prvého stupňa (odvolací súd napokon túto zhodnosť výslovne vyjadril v odôvodnení tým, že „odvolaniu nie je možné vyhovieť“ a že „postupom podľa § 155 ods. 2 OSP bolo potrebné riešiť povinnosť platenia dlhu v slovenských korunách“. Vzhľadom na uvedené nemožno napadnutý rozsudok považovať za zmeňujúci, i keď je z hľadiska formálneho označený ako zmeňujúci. Dovolanie proti nemu preto podľa § 238 ods. 1 O.s.p. prípustné nie je.

Nakoľko žalovaný 2/ dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorým po vecnej stránke nebol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa, posudzoval dovolací súd

prípustnosť jeho opravného prostriedku z hľadiska ustanovení, určujúcich podmienky prípustnosti dovolania proti právoplatnému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v danej veci; prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia ale vyvodit' nemožno, lebo odvolací súd sa neodchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v danej veci rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2007 sp. zn. 3 Cdo 23/2007. Podľa ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie možno podať proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu vtedy, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu; odvolací súd ale prípustnosť dovolania svojím výrokom nezaložil.

Dovolanie žalovaného 2/ preto podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je. So zreteľom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozsudku odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie nie je prípustné.

Dôvody (prípustnosti a opodstatnenosti) dovolania dovolací súd neposudzuje len podľa toho, ako boli slovne vyjadrené (naformulované), ale predovšetkým podľa obsahu tohto opravného prostriedku (§ 41 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.). Pri takomto posudzovaní

dovolania je zrejmé, že žalovaný 2/ v danej veci namietol procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že vyjadril nesúhlas s postupom súdov pri zisťovaní skutkového stavu veci, ako i vyhodnotením vykonaných dôkazov.

Pokiaľ mal dovolateľ na mysli túto vadu konania, treba uviesť, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. zakladá taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. Ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol už vo viacerých svojich rozhodnutiach, pokiaľ bolo rozhodnutie súdu vydané na základe neúplne zisteného skutkového stavu, neznamená to bez ďalšieho, že je daný dôvod prípustnosti v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. O procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, ktorá spočíva v odňatí možnosti konať pred súdom, ide len vtedy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť, či doplňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 53/2000. Zo spisu nevyplýva, že by žalovanému 2/ bolo v odňaté niektoré z uvedených procesných práv.

K námietke žalovaného 2/ uvedenej v dovolaní, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania treba uviesť, že zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Rovnako je na tomto mieste potrebné uviesť, že procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá ani to, pokiaľ súdy svoje rozhodnutie založili na neúplných skutkových zisteniach. Nedostatočné skutkové zistenie má za následok vydanie vecne nesprávneho rozhodnutia súdu, samo osebe ale nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p.

So zreteľom na obsah dovolania, v ktorom žalovaný 2/ vyslovil pochybnosti o nezaujatom prístupe sudu (prvostupňového i odvolacieho) k jeho osobe, keď nadobudol dojem, že konanie v predmetnej veci sa voči jeho osobe „nevedie férovo“, Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne skúmal, či konanie nie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. g/ O.s.p.

K vade konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. môže dôjsť za predpokladu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený. Žalovaný 2/ v dovolaní neuviedol, ktorý sudca mal postupovať voči nemu zaujato a ani dôvody, z ktorých vyvodil zaujatost' toho ktorého sudcu, nekonkretizoval; len všeobecne vyslovil pochybnosti o „neférovosti“ konania voči nemu zo strany súdu.

Dôvodom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. je vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednávanú vec, alebo jeho osobný vzťah k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by mohol ovplyvniť jeho objektívny pohľad na vec, a preto vyvoláva pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Dovolací súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci nie sú dané dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. Najvyšší súd z obsahu spisu nezistil žiadne okolnosti právne relevantné z hľadiska ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p., teda okolnosti, ktoré by boli objektívne schopné spochybniť nestrannosť a nezaujatost' vec prejednávajúcich sudcov. Základom pre vylúčenie sudcu totiž môžu byť len objektívne existujúce, zákonom predpokladané skutočnosti a nie iba to, že postup súdu alebo jeho rozhodnutie sa nezhoduje so subjektívnym predstavami a názormi účastníka konania na vecnú správnosť, zákonnosť alebo spravodlivosť súdnych rozhodnutí. Možno preto uzavrieť, že v prejednávanú veci nerozhodol vylúčený sudca, a preto nedošlo k namietanej procesnej vade podľa § 237 písm. g/ O.s.p.

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.), je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z hľadiska dovolateľom namietaného postupu súdov pri vykonávaní dôkazov listinami, čo možno považovať za uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

V dovolaní sa odvolaciemu súdu vytýka, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K odňatiu možnosti dovolateľa pred súdom konať nemohli viesť ani právne závery, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia, lebo ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože súd svojím rozhodovaním neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. Či už teda súdy napadnuté rozhodnutia založili na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci

(pozn.: dovolací súd rozhodnutia z tohto aspektu neposudzoval), neodňali tým žalovanému 2/ možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, treba zdôrazniť, že dovolanie smeruje v tejto časti proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods. 1 O.s.p.) alebo potvrdzujúce uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ako je ale výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie (medzi iným) o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. teda vylučuje prípustnosť dovolania žalovaného 2/ proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku vady konania v zmysle § 237 O.s.p. nevyšli v dovolacom konaní najavo, nemožno prípustnosť dovolania proti výroku o trovách konania vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovaného 2/ procesne neprípustné. Dovolací súd preto jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho

konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. júna 2008

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

: